

Bestsellerová autorka podľa
NEW YORK TIMES & USA TODAY

Alice Claytonová

NABIJAK

„Klasický príbeh
s veľkým množstvom
vtipných momentov
a zaujímavých postáv.“
– Jennifer Probstová

NABIJAK

Alice Claytonová

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Alice Clayton: Nabijak

Z anglického originálu *Wallbanger*, ktorý vydalo vydavateľstvo Gallery Books, A Division of Simon & Schuster, Inc., New York, USA.

Copyright © 2013 by Alice Clayton

All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof in any form whatsoever. For information address Gallery Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020, USA.

GALLERY BOOKS and colophon are registered trademarks of Simon & Schuster, Inc.

Všetky práva vyhradené.

Translation © Dana Petrigáčová 2019

Cover design © Simon & Schuster, Inc.

Jacket photo © Shutterstock Inc.

Author's photo © Glamour Shots

Redakčne upravila: Miroslava Čierna

Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba

Tlač: FINIDR, s. r. o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2019

ISBN 978-80-8172-049-9

*Túto knihu venujem mame,
za to, že mi na narodeninovú tortu dala kokos,
hoci ho nikto iný nemá rád.*

*Venujem ju aj otcovi,
za to, že mi čítal komiksy o Garfieldovi
a smiali sme sa, až nám išli slzy.*

Ďakujem.

POĎAKOVANIE

Chcem sa poďakovať mnohým ľuďom, ktorí mi pomohli opäť vyniesť tento príbeh na svetlo sveta. Lauren, ktorá ho od začiatku redigovala a vždy mi povedala, keď sa mi niečo podarilo. Sarah M. Gloverovej, ktorá mi priblížila San Francisco a povzbudzovala ma, nech ma je počuť, lebo mám čo povedať. Elizabeth za to, že mi dovolila, aby som sa utrhla z reťaze. Brittany a Angie, ktoré zistili, že som jednou z nich a dovolili mi hrať sa s dievčatami krv a mlieko. Deb za to, že bola najlepšou nehanebnou roztľieskavačkou na svete. Mojim ozajstným životným mentorkám, Staci a Janet, ktorými som sa podrobne inšpirovala v postave Jillian. Skvelej zostave Banger Nation, úžasným dámam, ktoré boli so mnou od prvej kapitoly a zažili sme spolu kopec absurdnej zábavy. Kočkám za podporu vo dne aj v noci a za ich božskú trpezlivosť. Celej drahej čitateľskej obci a priateľom i priateľkám na Twitteri, ktorých teší komunikovať pomocou 140 znakov. Autorkám ako Laura Kayeová, Ruthie Knoxová, Jennifer Probstová, Michelle Leightonová, Tiffany Reiszová, Karen Marie Moningová a Jennifer Crusieová, ktoré napísali niektoré z mojich najobľúbenejších knižiek. Vždy som sa považovala viac za čitateľku než spisovateľku a nič mi nerobí väčšiu radosť, ako porozprávať priateľom o skvelej knihe, ktorú som práve čítala a neviem na ňu prestať myslieť.

Komunite webových prispievateľov, ktorí mi dali priestor a podporovali ma, aby som vytvorila niečo, na čo by som mohla byť naozaj hrdá.

Ďakujem Keili a Ashley, že ma rozveselili a zahráli si so mnou v seriáli.

Svoju novému redaktorovi Mickimu Nudingovi, že ma nielen prijal ako novú autorku, ale nabral aj odvahu pomôcť mi s vydaním *Nabijaka* a celej série *Ryšavka*.

Svojej agentke Jennifer Schoberovej, s ktorou sme si padli do oka od chvíle, keď sme spolu prvýkrát telefonovali a ona mi povedala, že je úplne normálne, ak spisovateľ potrebuje, aby ho neustále ubezpečovali o kvalite jeho práce.

Špeciálne poďakovanie by som chcela vyjadriť svojej redaktorky a dobrej kamarátky Jessice, ktorá predstavuje dokonalú kombináciu inteligencie a ostrovtipu. Máš zmysel pre detail a si vankúšom, od ktorého sa môžem odraziť, keď spadnem, ja som bodka a ty čiarka, spolu sme bodkočiarka.

Ďalej by som sa chcela poďakovať svojej vydavateľke a „spolupáchatelke“ Enn za to, že bola nielen mojím ukazovateľom nemravnosti, ale zároveň ma vedela upratať. Ďakujem, že si počúvala moje trkotanie, mala nervy na moje čiarky a pracovala ako na panskom; za to, že som sa na teba vždy mohla spoľahnúť. V nebi už čaká kukuričná placka špeciálne pre teba.

A samozrejme, veľké ďakujem patrí Petrovi, ktorý sa o mňa vždy tak dobre staral. Zbožňujem tvoje obrovské palce.

Ďakujem aj všetkým čitateľom a čitateľkám, dievčatám z časopisu *Nuts*, všetkým nabijakom a všetkým kuriatkam. Ďakujem.

Alice

1. KAPITOLA

„Och, bože.“

Bum.

„Och, bože.“

Bum-bum.

Čo do...

„Panebože, to je skvelé!“

Vytrepala som sa z postele a zmätene som sa obzerala po neznámej izbe. Na zemi ležali škatule. O stenu sa opierali obrazy.

Nová spálňa v novom byte, pripomenula som si a obidve ruky som položila na prikrývku, dotyk luxusnej tkaniny ma upokojil.

„Mmmm... Áno, to je ono. Presne tam. Neprestávaj... Neprestávaj, ešte!“

Och, človeče...

Posadila som sa a pretrela si oči. Otočila som sa a pohľad som zaostrila na stenu za sebou. Začínala som si uvedomovať, že som hore. Rukami som stále neprítomne hladila prikrývku, až si ma všimol Clive, môj milovaný kocúr. Strčil mi hlavu pod ruky a vynútil si moju pozornosť. Hladkala som ho, dívala sa okolo seba a snažila sa zorientovať v novom priestore.

V ten deň som sa nastahovala. Byt bol úžasný: mal priestrané izby, drevené podlahy, oblúkové dvere a dokonca kozub! Nemala som ani potuchy, ako zapáliť oheň, ale na tom vôbec nezáležalo. Nevedela som sa dočkať, až si na rímsu poukladám svoje veci. Ako interiérová dizajnérka som mala vo zvyku predstavovať si, aká vec by sa hodila na ktoré miesto, či už bola moja, alebo nie. Mojich kamarátov z toho občas išlo poraziť, lebo som im ustavične premiestňovala bytové doplnky.

Celý deň som sa sťahovala, večer som sa ponorila do nekonečne hlbokkej vane v starobyloom štýle, a keď už som mala po dlhom leňošení úplne premočenú kožu, uložila som sa do postele a vychutnávala si zvuky nového domova: bolo počuť riedku premávku, akúsi tichú hudbu a upokojujúce klopkanie Clivových labiek po podlahe, keď preskúmal nové teritórium. Bolo ho počuť, mal totiž na labke záder...

O 2:37 nadránom som si zrazu uvedomila, že zízam na plafón ako pako a snažím sa zistiť, čo ma zobudilo. Strhla som sa od prekvapenia, keď sa záhlavie postele z ničoho nič posunulo, akoby niekto z druhej strany narazil do steny.

„*To nemyslíte vážne!*“ Potom som veľmi jasne začula:

„Och, Simon, to je skvelé! Mmm...“

Panebože.

Začala som žmúriť, ešte väčšmi som sa prebrala. Akoby ma pohltilo dianie u susedov. Pozrela som na Cliva, on pozrel na mňa, a keby som nebola taká unavená, bola by som prisahala, že na mňa žmurkol. *Niektó si asi poriadne užíva.*

Ja som už chvíľu bola nasucho. Poriadne dlho. Zlé rýchlovakky a nešťastne naplánovaná jednorazovka ma pripravili o orgazmus. Už šesť mesiacov nič, šesť dlhých mesiacov.

Začínala som pociťovať príznaky karpálneho tunela, tak zúfalo som sa snažila uvoľniť v sebe napätie. Lenže O sa nie a nie dostaviť. A nemám na mysli Oprah.

Snažila som sa nemyslieť na chýbajúci O a zababušila som sa do perín. Všade už vládlo ticho, pomaly som zaspávala, Clive spokojne priadol vedľa mňa. Potom vypuklo peklo.

„Áno! Áno! Och, bože... *panebože!*“

Obraz, ktorý som položila na policu nad posteľou, spadol a poriadne ma tresol po hlave. Aspoň viem, ako to v San Franciscu chodí a nabudúce si dám pozor, aby bolo všetko pevne pripevnené. *Keď už hovorím o pripevnení...*

Šúchala som si čelo a hrešila som tak, až sa Clive začal červenat – ak sa mačky červenajú. Vtom som sa pozrela na stenu za sebou. Záhlavie postele sa doslova triaslo a huriavk odvedľa neutíchal.

„Mmm... áno, bejby, áno, poď, ešte, ešte!“ vyspevovala si rena... a na záver vydala spokojný povzdych.

Potom som počula, pre Kristove rany, *plieskanie*. Zvuk poriadneho plesknutia sa nedá s ničím pomýliť, a niekto práve dostával na zadok hned' vedľa.

„Panebože, Simon. *Áno*. Bola som zlé dievča. *Áno, ešte!*“

Neskutočné... Pleskot neustával a potom bezpochyby nasledoval mužský hlas, stony a vzdychy.

Vstala som, posteľ som kúsok posunula od steny a vklzla som pod perinu s pohľadom upretým na plafón.

V tú noc som zaspala, až keď som sa zaprisahala, že im to vrátim, ak ešte začujem ceknutie. Alebo ston. Alebo plesknutie.

Vitaj doma, Caroline.

2. KAPITOLA

Nasledujúce ráno bolo moje prvé oficiálne v novom byte. Popíjala som kávu a prežúvala šišku, čo ostala zo včerajšej kolaudácie.

Pri vybalovacom šialenstve som vôbec nebola taká svieža, ako som dúfala. V duchu som nadávala na včerajšie vyvádzanie susedov. Dievčina si poriadne zasúložila, dostala na zadok, mala orgazmus a zaspala. Rovnako aj Simon. Predpokladala som, že sa volá Simon, lebo tak ho volala žena, ktorá mala rada, keď ju niekto prehol cez koleno. Prečo by si mala vymyslieť to meno, existovali predsa príťažlivejšie mená než Simon, ktoré mohla kričať v bolestivej rozkoši.

Rozkoš... bože, ako mi chýbala.

„Stále nič, hmm, O?“ povzdychla som si a pozrela dole. Počas štvrtého mesiaca bez orgazmu som sa s ním začala rozprávať a oslovovať ho O, akoby bol skutočnou bytosťou. Keď sa okolo neho točil celý môj svet, nebolo to tak ďaleko od pravdy. Lenže teraz, keď ma, bohužiaľ, opustil, nevedela som, či ho vôbec spoznám. *Nič nie je smutnejšie, než keď žena nemôže dosiahnuť orgazmus*, pomyslela som si a roztúžene som sa dívala z okna na panorámu San Francisca.

Postavila som sa a išla som k umývadlu umyť hrnček. Keď som ho položila na stojan, aby sa vysušil, vypla som si plavé vlasy do strapatého chvosta a sledovala som ruch okolo seba. Bez ohľadu na to, ako precízne som všetko naplánovala a ako dobre som označila škatule, *bez ohľadu na to, ako často som tomu dementnému sťahovákovovi opakovala, že ak poviem KUCHYŇA, nepatria do KÚPELNE*, aj tak všade okolo mňa vládol zmätok. Našťastie som si predchádzajúci večer prezieravo vybrala obľúbenú šálku.

„Čo myslíš, Clive? Začneme tu alebo v obývačke?“ Schúlil sa na parapete. Priznávam, že keď som si zháňala príbytok, vždy som si všimala parapety. Clive sa rád díval na svet z okna a mne sa páčilo vidieť ho, ako na mňa čaká, keď prichádzam domov.

Teraz sa na mňa pozrel a akoby kývol smerom k obývačke.

„Dobre, takže v obývačke,“ povedala som. Odkedy som sa ráno zobudila, prehovorila som iba trikrát a každé vyslovené slovo som venovala kocúrovi. Nuž...

Asi o dvadsať minút sa Clive pustil do očného súboja s holubom a ja som triedila dévedéčka, keď som zrazu z chodby začula hlasy. Moji hluční susedia! Utekala som k dverám, skoro som sa potkla o škatuľu, a pritlačila som oko k priezoru, aby som videla, čo sa deje vo dverách oproti. *Aká som ja len úchylná, vážne.* No ani mi nenapadlo prestať načúvať.

Veľmi dobre som nevidela, ale počula som, o čom sa rozprávali: mužský hlas bol tichý a chlácholivý, druhý hlas mu bezpochyby odpovedal s povzdychom.

„Mmm, Simon, včerajšia noc bola skvelá.“

„Myslím, že ani dnešné ráno nebolo na zahodenie,“ povedal a asi ju poriadne vášnivo pobožkal.

Mhm. Ráno boli určite v inej miestnosti. Nič som nepočula. Znova som pritlačila oko k priezoru. *Nehanebná perverzážka.*

„Rozhodne. Zavoláš mi čo najskôr?“ spýtala sa a naklonila sa za ďalším božkom.

„Samozrejme. Zavolám ti, keď budem zase v meste,“ sľúbil a capol ju po zadku. Znova sa zachichotala a pobrala sa preč.

Zdalo sa mi, že je nižšej postavy. *Maj sa, plesk.* Z tohto uhla som Simona dobre nevidela, a o chvíľu už bol späť vo svojom byte. *Zaujímavé. Takže tá žena s ním nežije.*

Nezachytila som ani žiadne „milujem ťa“, keď odchádzala, ale vyzerali veľmi uvoľnene. Neprítomne som sa hrala s vlasmi. Niet divu, ak vezmeme do úvahy všetko to plieskanie a podobne.

Snažila som sa myslieť na niečo iné než na fackanie a Simona a vrátila som sa k dévedéčkam. *Simon mi dá na holú. To by bol skvelý názov pre kapelu...* dostala som sa k písmenu H.

O hodinu som ukladala *Čarodejníka z krajiny Oz* a potom *Willyho Wonku a továreň na čokoládu*, keď som zrazu začula klopanie na dvere. Vykročila som k dverám. Na chodbe sa strhla akási strkanica. Potlačila som úškrn.

„Nehádz to, ťava,“ povedal zmyselný hlas karhavo.

„Óh, drž hubu. Nebuď taká panovačná,“ odvrkol druhý hlas.

Prevrátila som oči, otvorila dvere a uvidela som dve najlepšie kamarátky, Sofiu a Mimi, ako držia veľkú škatuľu. „Nehádajte sa, dámy. Obidve ste nádherné.“ Zasmiala som sa a vyčítavo sa na ne pozrela.

„Ha-ha. Vtipné,“ odvetila Mimi, vyzerala udivene.

„Čo to má, do šľaka, znamenať? Neverím, že ste ju niesli štyri poschodia!“ Za mojich čias sa dievčatá vyhýbali fyzickej práci, ak ju za ne mohol urobiť niekto iný.

„Ver či nie, čakali sme vonku v taxíku, kým niekto pôjde okolo, ale smola. Tak sme ju vytrepali samy. Skvelé privítanie v novom byte!“ povedala Sofia. Zložili bremeno na zem a klesla do kresla pri kozube.

„Hej, nehýb sa toľko. Už máme po krk nákupov pre teba.“ Mimi sa zasmiala, ľahla si na pohovku a ruky si teatrálné položila na tvár.

Štuchla som nohou do škatule a spýtala som sa: „Tak čo je to? A nikdy som nepovedala, že mi niečo musíte kupovať. Naozaj nepotrebujem odšťavovač.“

„Nebuď nevďačná. Len to otvor,“ nabádala ma Sofia, ukazujúc na škatuľu prostredníkom, ktorý potom zdvihla a namierila na mňa.

Povzdychla som si a sadla si na zem pred škatuľu. Podľa mašle s pripnutým maličkým ananásom som vedela, že je od značky Williams-Sonoma. Čokoľvek v nej bolo, bola ťažká.

„Ach nie. Čo ste to vy dve porobili?“ spýtala som sa. Mimi so Sofiou na mňa žmurkli. Stiahla som mašľu a otvorila škatuľu. Veľmi som sa potešila tomu, čo som v nej našla. „To ste nemuseli, dievčatá!“

„Vieme, ako ti chýbal ten starý,“ zasmiala sa Mimi a vyceřila zúbky.

Keď pred rokmi zomrela moja teta, dostala som jej kuchynský mixér. Mal viac ako štyridsať rokov, ale fungoval ako hodinky. Vtedy sa veci vyrábali svedomito, tak, aby dlho vydržali. Aj ten mixér vydržal celú večnosť, až kým sa pred niekoľkými mesiacmi nadobro nepokazil. Raz popoludní sa z neho začalo dymiť, keď som v ňom pripravovala zmes na cuketový chlieb, a skoro sa rozpadol. Hoci s ťažkým srdcom, musela som ho vyhodiť.

Keď som sa teraz dívala do škatule, usmieval sa na mňa žiarivý nový stojanový mixér z nehrdzavejúcej ocele a pred očami sa mi už premietali obrazy sušienok a koláčov.

„Baby, je krásny,“ nadýchla som sa a nadšene som pozerala na svojho nového miláčika. Zdvihla som ho, aby som ho mohla lepšie obdivovať. Keď som po ňom prechádzala rukami, rozťahla som prsty, aby som precítila jemné krivky a kov mi príjemne chladil pokožku. Zľahka som si povzdychla a napokon som ho aj objala.

„Máme ťa nechať osamote?“ spýtala sa Sofia.

„Nie, len ostaňte. Chcem, aby ste videli našu lásku. Navyše, toto je pravdepodobne jediný prístroj, ktorý mi v najbližšej budúcnosti prinesie radosť. Ďakujem, baby. Viem, že nestojí málo, cením si to,“ povedala som.

Priplichtil sa k nám Clive, oňuchal mixér a zaraz skočil do prázdnej škatule.

„Musíš nám sľúbiť, že nás ponúkneš nejakými dobrotami, a viac nám netreba.“ Mimi sa posadila a pozrela na mňa pohľadom plným očakávania.

„Čože?“ spýtala som sa opatrne.

„Caroline, prosím, mohla by som začať so zásuvkami?“ spýtala sa a neistým krokom sa vybrala k spálni.

„Začneš zásuvkami?“ opáčila som a utiahla som si šnúрку okolo pása.

„Kuchyňa! Neviem sa *dočkať*, až ti tam všetko poukladám!“ vykrikla v pokluse na mieste.

„To si píš. Je celá tvoja! Veselé Vianoce, všetko sa ligoce,“ zvolala som a Mimi víťazoslávne prebehla do inej miestnosti.

Mimi mala organizačný talent. Liezla nám na nervy, keď sme boli spolu na Berkeley – náznakmi obsedantno-kompulzívnej poruchy a šialeným zmyslom pre detail. Jedného dňa Sofia dostala nápad, že by sa Mimi mohla stať profesionálnou organizátorkou, a po vysokej škole sa tak stalo. Teraz pôsobila na celom pobreží, pomáhala rodinám dať ich hniezdo dohromady. Niekedy poskytovala konzultácie dizajnerskej spoločnosti, pre ktorú som pracovala, a účinkovala aj v niekoľkých televíznych reláciách. Sotva si mohla želať lepšiu prácu.

Nuž, povedala som si, nech Mimi urobí, čo treba; vedela som, že moje veci budú také dokonale usporiadané, až ostnem v šoku. So Sofiou sme sa ďalej bezcieľne ponevierali po obývačke. Obdivovala moju zbierku dévedáčok a smiali sme sa na tom, čo sme kedysi pozerali. Pri každej tínedžerskej komédii z osemdesiatych rokov sme sa pristavili a debatili, či on s ňou skončí, keď sa v pondelok všetci vrátia do školy. Hlasovala som za nie a stavila som sa, že nikdy nedostane späť tú náušnicu...

Keď kamarátky odišli, sadla som si s Clivom na pohovku v obývačke, aby som si pozrela zopár repríz obľúbenej relácie o varení. Kým som snívala, ako dám zabrať novému mixéru – a ešte v takej kuchyni, akú majú v televízii –, ozvali sa kroky, ktoré sa zastavili pred mojimi dverami, a dva hlasy. Zadávala som sa na Cliva. Plieskanie je späť.

Vyskočila som z pohovky a znova som pritisla oko k priazoru, aby som uvidela suseda. Ani tentoraz sa mi to nepodarilo, zahliadla som iba jeho chrbát, keď vchádzal do bytu za veľmi vysokou ženou s dlhými hnedými vlasmi.

Zaujímavé. Dve ženy za dva dni. Kurevník.

Videla som ho pribuchnúť dvere a zacítila som, ako sa mi Clive obtiera o nohu a pradie.

„Nie, nemôžeš tam ísť, hlupáčik,“ zašepkala som, zohla som sa a vzala ho na ruky. Priložila som líce k hodvábnu jemnej srsti a nemohla som sa ubrániť úsmevu, keď mi ležal v náručí. To Clive tu bol tak trochu kurevník. Skončil by v náručí každého, kto by ho hladkal po bruchu.

Vrátila som sa na pohovku a sledovala som, ako nás kuchárska celebrita učí pripraviť večernú hostinu v Hamptons s jednoduchou eleganciou – a s bankovým účtom ako v Hamptons.

O niekoľko hodín som sa s hlbokým odtlačkom vankúša na líci pobrala do spálne. Mimi mi dokonale zorganizovala šatník a ja som už len musela zavesiť obrazy a doriešiť zopár maličkostí. Prebrala som sa natoľko, že som premiestnila ostatné obrazy z poličky nad posteľou. Dnes som nechcela nič riskovať. Stála som uprostred izby a počúvala zvuky z vedľajšieho bytu. Na západe všetko potichu. Zatiaľ dobre. Možno minulá noc bola len jednorazovka.

Tesne pred spaním som sa pozrela na fotky rodiny a kamarátov: ako s rodičmi lyžujeme v Tahoe. S kamoškami sme na Coit Tower. Sofia rada fotila všetko, čo sa len trochu podobalo na falus. V Sanfranciskej filharmónii hrala na čele, a hoci sa hudobným nástrojom venovala celý život, nikdy si neodpustila vtip, keď zbadala flautu. Bola divná.

Všetky tri sme práve boli bez záväzkov, čo bola výnimočná situácia. Zvyčajne aspoň jedna z nás s niekým chodila, lenže odkedy sa Sofia pred niekoľkými mesiacmi rozišla so svojim posledným frajerom, všetky sme boli nasucho. Našťastie pre moje kamarátky, ich sucho nebolo až také suché ako moje. Pokiaľ som vedela, O u nich ešte aspoň existoval.

Až som sa zachvela, keď som pomyslela na noc rozlúčky s mojím O. Mala som za sebou niekoľko zlých prvých rande a sexuálne som bola taká frustrovaná, že som skončila v posteli s chlapom, ktorého som už predtým nechcela viac vidieť. Niežeby som mala niečo proti vzťahom na jednu noc. Uličkou hanby som si prešla neraz. Ale tento? Mala som to vedieť. Cory Weinstein, bla-bla-bla. Jeho rodina vlastnila reťazec s rýchlym občerstvením, s prevádzkami po celom Západnom pobreží. To neznie zle, však? No iba na papieri. Bol milý, ale nudný. A ja som s nikým nebola už pekne dlho. Nuž a po niekoľkých pohároch martini a motivačnom rozhovore v aute som povolila a dovolila, aby „si Cory so mnou robil, čo sa mu zachce“.

Až dovedy som v živote zastávala tradičný názor, že sex je ako pizza. Aj keď je zlá, stále chutí celkom dobre. Začala som neznášať pizzu. Z niekoľkých dôvodov.

Bol to najhorší možný sex. Ako na pretekoch: hlavne rýchlo. Tridsať sekúnd bradavky, šesťdesiat sekúnd sa venoval niečomu, čo bolo niekoľko centimetrov nad miestom, ktorému sa mal venovať, a potom dnu. A von. A dnu. A von. A dnu. A von.

Človek si povie, aspoň sa to rýchlo skončilo, nie? Kdeže. Táto hrôza pokračovala mesiace. Vlastne nie. Lenže trvala skoro polhodinu. Tridsať minút dnu a von. A dnu a von. Ako-by mi moju úbohú šušku pieskovali.

Kým sa trápenie skončilo, on zvraskol „úžasné!“ a zvalil sa na mňa, v hlave som si nanovo usporiadala koreniny v kuchyni a chystala som sa pokračovať čistiacimi prostriedkami pod drezom. Keď bolo po všetkom, obliekla som sa, čo bolo raz-dva, keďže som skoro vôbec nebola vyzlečená, a odišla som.

Malú Caroline som nechala zotaviť sa a nasledujúcu noc som jej dopriala príjemnú dlhú terapiu sebaláskou, podporenú Georgeom Clooneym alias doktorom Rossom, ktorý je predmetom ľúbostných fantázií nejednej ženy. No na moju veľkú ľútosť O opustil moje priestory. Nerobila som paniku, napadlo mi, že asi ešte potrebuje čas na prekonanie post-traumatickej stresovej poruchy po neprijemnosti s pánom Rýchle občerstvenie.

A nasledujúcu noc? Nič. Celý týždeň ani náznak O; podobne ani ďalší. Z týždňov bol mesiac a mesiacov stále pribúdalo, až som v sebe vypestovala hlbokú, neprekonateľnú nenávisť voči Corymu Weinsteinovi, ktorý šukal ako na pretekoch v rýchlom občerstvení.

Ako som sa plazila do postele, krútila som hlavou, aby som sa odpútala od myšlienok na O. Clive počkal, kým som sa usalašila na posteli, a potom sa mi privinul k nohám. Zhasla som svetlo a on ešte raz zapriadol.

„Dobrá noc, pán Clive,“ pošepala som a zaspala.

Bum.

„Och, bože.“

Bum-bum.

„Och, bože.“

Neskutočné...

Tentoraz som sa zobudila rýchlejšie, lebo som vedela, čo počujem. Posadila som sa na posteli a zadívala sa za seba. Postel' bola naďalej v bezpečnej vzdialenosti od steny, takže pohyb som necítila, no určite sa tam, do šľaka, niečo dialo.

Potom som začula... syčanie?

Pozrela som sa na Cliva, ktorý bol v strehu. Prehol chrbát a pohyboval sa vpred a vzad pri nohe postele.

„Hej, páňko. Nič sa nedeje. Len máme hlučného suseda, pokojne,“ natiahla som k nemu ruku a pohladkala ho. A vtedy som to začula.

„Mňau.“

Priložila som ucho k stene a pozorne som počúvala. Zároveň som nespustila oči z Cliva, ktorý sa odvrátil, akoby chcel povedať ja nič, ja muzikant.

„Mňau! Och, bože. Mňa-ú!“

Žena v susednom byte mňaukala. Čo s ňou, pre boha ži-veho, ten môj sused vystrájal?

Vtom sa Clive úplne zjašil. Priblížil sa k stene, doslova sa po nej škriabal a snažil sa dostať na miesto, odkiaľ prichádzal hluk. Dokonca pridal do rytmu vlastné mňaukanie.

„Óh, áno, to je ono, Simon... Mmmm... mňau, mňau, *mňau!*“

Kristepane, dnes na oboch stranách steny vystrájajú mačičky. U ženy som počula prízvuk, ale nevedela som ho presne rozoznať. Rozhodne východná Európa. Češka? Poľka? Naozaj som sa už definitívne zobudila a pozrimeže, o 1:16 hod. nadránom zisťujem národnosť ženy, ktorú šuká môj sused?

Snažila som sa schmatnúť a upokojiť Cliva. No nepodarilo sa mi to. Bol vykastrovaný, ale stále bol ešte chlapec a chcel to, čo bolo na druhej strane steny. Stále mňaučal, jeho mňaučanie sa miešalo s jej – neubránila som sa bujarému smiechu. Z môjho života sa stalo absurdné divadlo s mňaukajúcimi mačkami.

Spamätala som sa, lebo som začula *Simonov* ston. Hlas mal hlboký a hrubý, a kým žena komunikovala s Clivom, ja som

počúvala iba jeho. Zastonal a začalo sa búšenie do steny. Búšil do nej odušu.

Žena mňaukala hlasnejšie a hlasnejšie, bezpochyby sa blížila k vyvrcholeniu. Mňaukanie sa zmenilo na nezmyselný vreskot a nakoniec zvolala: „*Da! Da! Da!*“

Aha, takže Ruska. Pre lásku petrohradskú.

Posledné bum, posledný ston – a posledné mňau. Potom nastalo blažené ticho. Okrem Cliva. Žialil za svojou strategickou láskou do rána bieleho.

Studená vojna sa znova začala...